

Csehy Zoltán

Egy Berzsenyi-utánzóra

Hervadt már a babér, gyűjti a hús avar!
Napfény-strófa helyett antik eső kopog!
Oszlopsorra rakott tünpanon ormain
ásítóznak az istenek!

Minden csak lila köd, vattacukor-ragacs,
sormetszet-szike váj verscáfatokba, kék
foltokban rakodik húsrá a fájdalom,
azt színelve, hogy élvezet.

Járasd csak masinád, ösztönösen pörög.
Márványod hova lett? Műanyag istenek
szobránál tülekedsz, füstös az áldozat!
Tömjén nem lesz a lábszagod!

Lantod húrja csupán madzagozás, a hang
tompán gyötri fülünk. Minden a látszaté.
Mélán tükrözi, nézd, vissza a víztükör
giccshattyúd gumi bájait!

Orpheusz

Szűz ábrándok után Orpheuszod leszek,
kígyómart tavaszod dalnoka, őserő!
Tárnák rejteke rejt, s tágul az alvilág
mind jobban hatolok belé.

Nincs itt semmi irány. Matt a kövér sötét.
Önző köd kavargó s főzi a hűgyszagot.
Oldószer-meleget termel a páragép,
sokmozgásos a szűrkeség.

Hogy látnálak? Alig látni a látszatot.
Mítoszcsontozatot röntgenez itt a vágy,
szakképzett laboráns szívja ki véredet:
rád is vár a halálvizit.

Mit Hádész! Mit a dal! Nézni se tudsz hová!
Érzékszerv-monitor kockasötétjein
másként vagy temagad, s lantod idegjein
másként hangol egy ujj zenét.

Mishima

Tárggyá válni sosem merne a férfitest,
mert szépségeitől fél a hatalmi vágy.
Szépként élni görög módi, avult szokás.
Szépség, tiszteletet ne várj!

Mindent lát kamerán át a hatalmi kény!
Széppé egy tesz, a vég. Szép a halál: a hőst
mentális ragyogás tárgyiasítja el,
egyetlen kamikáze-csúcs.

Izmod mind a görög nyelv, olyan összetett.
Újjáéled a vas, s fény lesz a hús. Erő-
vált föl léttudatot, forma a fájdalom,
s nézőből lesz a nézhető.

Hadd másolja a test nyelvfetisizmusod,
áraszd szét a napot, mert a beteg sötét
börtönképzetein csak puhapöcs mereng.
Húsból fényt vasizom terem.

Időrés

Mit rejt egy befagyott kis pocsolányi tér?
Csikket? Pénzt? Levelet? Szürke bogárrhalált?
Tükröt tart az egeknek.
Számonkér? Vele szembesít?

Jégkristályragyogás bántja a sasszemet.
Életpártfogoló intuitív irányt
szab meg nyomban a képzet.
Fütkéssz korcsolyakarcokat!

Titkos nyelv az is, és vedd a verébnyomot!
Történelmi tudást kódol a hópehely!
Emlékezni időrés.
Nincsen kezdete semminek.

Csizmadia Bodza Réka

párosító

úgy szeretem ezeket az amorf férfiakat
utolsó csepp véreemig a rémszagot
asztalra csapó öklüket
zihálásukat mikor egymásnak rontanak
elsuhanok köztük mint a hal
utat adnak fékezik izmaikat

szerelem köszörüli fogát a lányokon
hogy rojtosra szaggassa a vágyat
mit kis szívükben rejtenek
és pirulva lessék testük termékenységét
mohók legyenek puha szájjal kiáltsák
álmukban hogy odaadják magukat
először és csak gondolatban
ősemlősök nyüzszítésével támasszák
a hideg falhoz homlokukat

a fiúk bátortalan torokhangján
törzsfőnök beszél és vadász
a hirtelen nagygyá lett tenyér kutyát fojt
és a csontos fiak királlyá nőnek
fát vágnak házat építenek a földet eladják
kerítésükre támaszkodva az utcát nézik
koldulják a simitást
éhes vadak az etetőnél

összefogódzó karjaik alatt bújik át
a nő hátranevet csillog a szeme
lehajol és tudja édes dolog a szabadság
fürdőzik benne mint lámpasugárban
a szentjánosok